

Hunc librum Musis
suis inservientem
iure possidet
Theodor Mahlmann

Comparati mit
Witcl.
f. mat. in. g.
f. h. 16. 4. g.
M. Joh. 16. 2. g.
f. 16. 2. g.

CHRISTOLOGIAS SACRÆ

Disputatio vigesima Septima,

De

ADVENTU MAGO-

RUM ET CULTU AB
EIS PRÆSTITO.

Quam

Annunte, Θεαγγελία

SUB PRÆSIDIO

Dn. BALTHASARIS MEISNERI

S. S. Theol. D. & P. P.

*In privato Collegio ad disputandum
proponit.*

M. JOHANNES CONRING
FRISIUS.

*Habebitur ad diem 19. Junij, horis
pomeridianis*

In Auditorio minori.

WITTEBERGÆ

JOHANNES Gormann excudebat,

Anno cl. 15. CXIX.

CHRISTO
ADVENTU MAGO
ANNO ET CILU AB
EIS PRESTITO
SUS PRESTIDIO
DO. BALTHASARIS MEISNERI
S. S. T. L. D. S. F.
JOHANNES CONRING
WITTEBERG
ANNO ET CILU AB
EIS PRESTITO

T H E S I S I.

Ominus & Salvator noster omni-
bus quidem natus est, unus pro-
pter omnes natus est, sed non ab
omnibus susceptus est, non ab o-

mnibus intellectus: intellectus est à genti-
bus, non intellectus est à Judæis, agnitus

est ab Ecclesia, non est agnitus à Synagoga, *Homil. in Epiph. Do-*
inquit B. Chrysostomus. Quo pacto pro omnibus mini.

& natus & circumcissus, precedentibus disputa-
tionibus satù declaratum est: quo pacto verò non

ab omnibus susceptus & intellectus sit, præsens hi-
storia, fidem nobis facit, in quâ à Magis ut DEVS

honoratur & adoratur, ab Herode & Iudeis negli-
gitur & despicitur: Magorum illuminatio

magnum testimonium existit cœcitas Ju-
dæorum, in terra eorum isti requirebant,

quem illi in sua non agnoscebant: apud eos
isti infantem invenerunt, quem illi apud se

negarunt.

II. In horum memoriâ hodierna Ecclesia festum
Epiphaniæ solenni recordatione non immeritò

prosequitur, quod quidem prima Ecclesiæ infan-
tia incognitum fuit, paulatim verò ejus appellatio

ex ritibus paganorum pio proposito in Ecclesiasti-
cam observationem est introducta, ut multis pro-

bat contra Baronium Casaubonus, & ex Dio-
doro Siculo atq; alijs observat, *Exer. 2. §.*

ipsis dictas quaslibet numinis divini apparitiones,
inq; harum memoriâ festos sæpe dies coluisse,

A 2

quos

*August. ser.
2. de Epiph.*

*Exer. 2. §.
11.*

quos à re dixerint *τὴν Ἰνφάντιαν* genere neutro,
non feminino.

Tom 1. an-
nal. an. 1.
num. 26.
2. Tim. 1, 10.
hom. in na-
tiv. Domi-
ni.
I II. Ad hujus imitationem vetus Ecclesia Græca
non diem adventus Magorum, ut hodie creditur,
& probare conatur Baronius, sed nativitatē do-
minicæ *τὴν Ἰνφάντιαν* vocavit, sine dubio exinde
quod Paulus ipsam nativitatem *Ἰνφάντιαν* ap-
pellet; cui solennitati sextus dies Ianuarij est di-
ctus, in quem etiam multa Ecclesia natalem Do-
mini olim retulerunt, ut autor est Chrysost. postea
tamen à Romanâ edocta 25. Decembr. nativi-
tati Christi sacrum unâ celebrare constituerunt.

Chrysost.
hom. in na-
tiv. Domi-
ni, & de
baptism.
Christi.
I V. Et quamvis appellationem retinuerunt, cau-
sam tamen ejus memoriam baptismi Christi sub-
stituerunt, nec non adventus Magorum. August.
verò ser. 1. in Epiph. quatuor huic festo adscribit
miracula, adventus Magorum, baptismi Christi,
conversionis aquæ in vinum, & miraculum quinq;
panum.

DE MA-
GIS.
Matth. 2, 1.
V. Hic itaq; prælibatū ad ipsam historiam acces-
sum facimus, in qua primum Magi nobis conside-
randi veniunt: verba enim Evangelistæ eam de-
scribentis sic habent: Cum autem natus esset
Jesus in Bethlehem civitate Judæ, tempo-
ribus Herodis regis, Ecce Magi ab Oriente
acceſſerunt Hierosolymam.

VI. Triplici autem modo Magos appellatos inve-
nio. 1. ij dicti sunt Magi, qui incantationibus arti-
busq; nefarijs à demonibus edocti vacabant, atq;
eo sensu Simon ille Act. 8, 9. & Elymas, Act. 13, 8.

Magi

Magi vocantur, & dubium non est, quin multi
Patres hinc occasionem cœperint, etiam hos quo-
rum meminit Matthæus, incantates & malefi-
cos indigitare. 2. Apud Herodotum & alios *Aug. ser. 2.*
Magorum nomen non artis aut possessionis, ve. *in Epiph. l.*
rum nationis est, & quæ Mediam olim inhabita. *l. n. 108.*

verit. 3. Magi apud Persas sapientes fuere, seu
Sacerdotes, quorum præcipuum officium erat, sa-
cra eorum curare, & sapientiam profiteri, quales
apud Indos sunt Gymnosophistæ, & Græcos Philo-
sophi: Atq; hos sic proprie appellatos indicat voca-
bu-um, quod Persicum esse observarunt linguæ ejus
peritissimi, ac proinde non injuriâ carpuntur, qui,
ut probent eos fuisse natione Arabes, fingunt ex
Arabie quâdam regione venisse, quam Magodiam
vocat Epiphanius, atq; hinc nominis hujus ori-
ginem ductam esse, neq; minus illi erant, qui
Græcam esse vocem contendunt, & à verbo μάγω,
id est, pinso, derivari volunt: sanè Homero & alijs
Græcū antiquiorū seculi planè fuisse incognitum
demonstrat Casaubonus Exerc. 2. §. 10.

VII. Ex his ergo cū constet, nomen Magi esse
æquivocum, videndum erit de quorum hominum
genere loquatur Evangelista, dicit venisse Magos
ab Oriente, non quasi ab ultimis Orientis finibus
advenerint, verum ex tali regione, quæ Iudæorum
comparatione erat Orientalis: Arabiam verò Iu-
dææ meridionalem esse patet ex Matth. 12, 14.
nbi regina Sabe vocatur regina Austri. Ex Persia *Homil. in*
itaq; regione Iudææ orientali venisse rectè existi- *Matth. 6.*
mat Chrysost.

IIX. Reges an fuerint, prout contendunt Pontificij, nullâ ratione certo potest affirmari. Hoc quidem concedimus non potuisse regem esse Persarum, qui non ante Magorum disciplinam percepisset: *Cic. lib. 1. de divinat.* nihil tamen inde concluditur, quin potius recte negamus eos fuisse reges, quod Monarchia Persarum jam dudum defuisset annos ultra trecentos: ultimus enim eorum rex in sacris nominatur Darius Codomanus alias dictus, à quo regnum *Neb. 2, 22.* ad Alexandrum Magnum ejusq. successores translatum est. Probabile tamen est, eos non fuisse obscuros aut vilis conditionis homines, quemadmodum ex muneribus colligit Dn. Chemnitius, sed aut regulos aut toparchas ditius Persicæ, qui tunc temporis Parthorum regi parebant, ut ait alicubi Strabo. *Harm. Evangel. cap. 9.*

IX. Hoc ut probabiliter potest asserri, sic affirmare ita esse, temerarium valde est, non minus sanè quàm pertendere tres tantum fuisse Magos non plures, nec pauciores. Cum enim de his nihil prodât scriptura, malumus sententiam nostram è τὰ ὁμήρου, quàm ἀποκαταστήτες incerta proferre: nam, ut inquit Thophyl. ἀνὰ γὰρ ὅν ἀντιστοιχοῦν τὸν θεὸν ἑστῶτες: & detestanda est impietas hominum quorundam superstitionibus deditorum, qui Magorum & Pastorum nominibus contra morsus serpentum abuti consueverunt, quemadmodum id ex autore quodam Græco citat Casaubonus. Exerc. 2. §. 10.

X. De tempore quoq, quo Magi Bethlehem venerint, non eadem est parum opinio. Epiphanius Her. si. putat exacto demum biennio eos ad adorandum Christum venisse, & cum eo consentit Beza. Idem Annot. in etiam videtur sentire autor oper. Imp. in d. l. Matth. qui traditionem seu potius fabulam hac hom. 2. dere ex autore, ut ipse fatetur, apochrypho multis recenset. Hujus opinionis præcipuum est fundamentum, quod Herodes infantes occidi jussit a dimatu & infra juxta tempus, quod exquisiverat a Magis: ad hoc varie respondet Dn. Chemnitius, hom. 7. in nos cum Chrysostomo in genere dicimus, pavorem ac furorem Herodis pro abundantia cautionis & licentia persecutionis majus etiam tempus indulgisse, ne quis ejus ætatis, aut is potissimum, propter quem alij essent interimendi, effugeret.

XI. Neq, etiam omnino absurda videtur illorum conjectura, qui cum Chrysost. August. Theophyl. & alijs statuunt, stellam illam, quæ Magis viam in Iudæam præmonstravit longo intervallo Christi natalem præcessisse: cum enim signum fuerit natalis Christi, non debuit simul cum ea, aut post eam primum existere. quippe signum non præsentis, sed rei imminentis est. Et potuerunt ex constitutione stellæ fortassis colligere, ostento illo portendi, regem Iudeorum nasciturum, & natalem ejus in tempus adventus sui incursum: proinde interrogabant, τίς ὁ τοῦ Χριστοῦ γενέσεως, quod recens natum significare indicant Græce

lingua periti. Exquisivit autem Herodes à Magis
eam rem, quam sciebant, nempe tempus stellæ, non
eam, quam querebant, id est, ubi natus esset, quod
diserte indicat Evangelista, v. 7. De nativitate ve-
ro cum nihil certi ex illis potuerit expiscari, juxta
tempus stellæ, quod ab illis exploraverat,
lib. 6. de e- v. 16. pueros à bimatu & infra occidi jubet, non
mend. tem- juxta tempus natalis Christi, quod ignorabat He-
por. rodes. Vide Scaligerum.

XII. Hæc observatio ut est vera non absimilis, sic
hoc certum est & indubitatum, Magos ante puri-
ficationem Mariæ venisse. Primo enim puerum
Iesum in Bethlehem adorarunt, quo Ioseph & Ma-
ria venerant, ut cum alijs gentibus stirpis Davidi-
cæ nomina profiterentur. Lex verò præcipit puer-
peram manere in sanguine suo quadraginta die-
bus, & publicè abstinere, proinde nefas ipsi fuit
Luc. 12, 4. hinc discedere, quàm justos dies obierit, & ex Lu-
ca constat, quod, cum perfecissent omnia secundum
legem DEI, reversi sint in Galileam, neq; un-
Cap. 2, 39. quam leguntur rediisse in Bethlehem.

XIII. Deinde hoc, quod diximus, confirmat textus.
Nam verba τὸ ἰν ὅτι ἦν ἐν βῆθλεὲμ & innunt, non
Matt. 2, 1. longo post tempore eos venisse, sed statim à nati-
vitate, & hanc esse vim aoristi participij in Græco
sermone annotat Casaub. ut simul denotet cele-
ritatem temporis, atq; ideo Evangelista dicit ἦν
ἐν βῆθλεὲμ, non ἐν βῆθλεὲμ, quorum hoc de per-
fecta jam ante actione, illud de modo perfecta &
adhuc quasi dependente usurpatur.

14. Atq;

XIV. Atq; hac de Magi: quò verò dace in Bethle- DE STEL-
bem venerint. ipsi indicant v. 2. vidimus Stei- La.
lam ejus in Oriente. Stella hæc magnifica
fuit coeli lingua, quæ narraret gloria mun-
di, quæ mulieratum virginis partum inusi-
tato fulgore clamaret, cui non postea ap-
parenti Evangelium toto orbe succederet,
inquit August. Ser. de Epiph.

XV. An naturalis fuerit, & una ex ijs, quæ
ab initio à DEO create sunt, an verò superna-
turalis, quæri quoq; solet. Naturalem non fuisse
inducant locus, duratio, & motus, neq; enim Chrysost.
in ætherea regione ut ceteræ stellæ, fuit, sed in hom. 6. in
aere terris vicino, aliàs proficiscentibus viam ac Matth.
domum, in qua Christus esset natus, tam accurate Aug. lib. 2.
designare non potuisset: neq; etiam ante vel post contra
apparuit, nec solito stellarum motu circumacta Faust. Fulg.
est, sed accommodavit se itinervi proficiscentium. homil. de

XVI. Non quidem diffitemur DEUM Opt. Max. Epiph. Da-
facili negotio veram stellam è statione suâ remo- masc. lib. 2.
vere, & ad officia hæc supernaturalia præstanda de fide c. 7.
delegare potuisse, cum autem miracula ex nostro
cerebro citra necessitatem non sint multiplicanda,
statuimus potius non veram fuisse stellam, sed per
similitudinem ita vocatam, quoniam stellæ specie
apparuit, quemadmodum etiam Cometam stellam
appellare solemus, & visiones ignotæ & lucidæ Apoc. 1. 16.
propter speciem & adparentiam in Scriptura sæ- cap. 8. 10.
pè stellæ vocantur.

A. 5 XVII.

1717 30 XVII. De materia autem & conditione ejus nihil
hom. 6. in certi facile quis determinabit. Chrysost. contem-
Matth. dit stellam omnino non fuisse, sed quandam invisi-
bilem virtutem, plenam rationis, in specie hyderis
figuratam, cum quo consentiunt Euthymius &

(a) lib. 3. Theoph. auctor oper. de mirab. S. S. (a) falso
cap. 4, Augustino attributi, vel angelum, vel Spiritum
S. stellæ specie apparuisse scribit sanè illorum sen-
tentiam, quæ angelum DEI specie stellæ præluxisse
Magis statuit, sicut olim columna ignis populi Is-
raelitici dux fuit simplicissimam esse, ait Dn.

Psal. 104, 4 Chemnitius, cum sæpius angeli tanquam flam-
mula ignis apparere dicantur. Probabilius tamen
est, fuisse eam meteoron aliquod insolitum, non
naturali, sed divinâ virtute ex materia subcœlesti
& aerea in loco acris humili constatum, quod non
fuit vi, sed vel angeli alicujus, vel DEI Opt. Max.
regimine ferebatur.

XIIX. Stellam verò hanc toto itinere Magos præ-
ivisse placet Chrysostomo, putat enim usq; ad
Palestinam quasi itineris ducem semper apparuis-
se, & prope Hierosolymam sese abscondisse, ac vi-
cissim inde egressu ad Bethlehem præluxisse. Con-
trarium autem suadet autor operis de mirab.
Tom. 3. Aug. sacrae Scripturæ, atq; ex textu quoq; colligi pos-
lib. 3. c. 4. se videtur.

XIX. Hac stellâ ducem voluit Deus Magos ad Chri-
stum venire: cum enim rerum Astrologicarum es-
sent studiosissimi, reliqua omnia præterijt reme-
dia, & per ea illos vocat, quæ familiaria
ipsis

ipsis consuetudo faciebat, mirâ quâdam dispensatione pietatis ad hominum condescendens salutem, ut inquit Chrysost.

XX. Difficile verò dictu est, quomodo ex apparitione hujus stellæ colligere potuerint regem iudeorum esse natum, & quidem adeo firmiter, ut itineri sese accingentes & Hierosolymam venientes, non primùm an esset natus, sed statim ubi esset, absq̃ ullâ hesitatione investigarent. Sane nulla ex solo lumine nature aut principijs ex ratione deductis consequentia hoc ipsis potuit suadere: neque enim sequitur, stella præternaturalis & ante hac non visa apparuit. Ergo Messias natus est. Neq̃ tamen in contrarium ita deflectimus, ut errorem eorum nostrum faciamus, qui opinantur nihil Magi constitisse de Christo futuro Messia, sed ex apparitione stellæ regem quendam politicu sibi imaginatos fuisse, cujus benevolentiam & favorem eternâ adoratione & muneribus in tempore voluerint sibi conciliare, cum potiùs perturbatio Herodis ac populi, potestas viventis adhuc tyranni, nec non vili in vili diversorio nativitatis dubitandi de rege occasionem præbere potuissent? Extrinseca nuda erant omnia & egena, nihil ibi regium corporeis oculis occurrit, & quem tamen in tanta paupertate viderunt, regem agnoverunt. Videlicet alios perspicaciores fidei oculos extraordinariâ & immediatâ divinitus adjuti revelatione, intus deprehenderunt, quibus in paupere apparatu & parvo corpusculo regiam divinamq̃ majestatem, quasi

Hom. 6.
ir. Matth.

quasi lucem intra laternam aut Solem intra nubem tatemem conspexerunt.

XXI. Neq³ etiam prorsus promissionum de futuro Messia Magi creduntur fuisse ignari. Unanimis enim fere patrum est consensus, eos ex posteritate Balaami originem duxisse, & vaticinium ejus traditione conservatum tenuisse, quod legitur Numer. 24, 17. Orietur stella ex Jacob, & consurget virga de Israel &c. atq³ ubi exortam novam & insolitam viderint stellam memores istius oraculi intellexisse, eam esse judicem iam nati Messie. Verum cum stella ex Jacob oriunda non tam illam quæ Magis conspicuam se præbuit, quàm ipsum Christum, (quippe qui Oriens ex alto, Luc. 1, 78. & Stella matutina, Apoc. 22, 7. appellatur) demonstret, multò est vero similis d² cere, scripta Danielis aliorumq³ Prophetarum, à captivitate Babylonicâ apud Persas fideliter fuisse asservata, & ex eorum lectione Magos de Messia edoctos, ubi novam stellam exortam animadvertent: non enim tantum in populo Iudaico, sed apud alias quoq³ gentes extitisse biblia & legi solita argumento est Eunuchus regine Candaces.

Aët. 8. 28. Et de Daniele non dubitamus, quin Magis, in quo Daniel. 1. rum schola educus est, doctrinam de Messia proposuerit, atq³ ejus seminaria inter ipsos non vulgaria post se reliquerit. Tria igitur ad conversionem Magorum potuerunt concurrisse, 1. lumen nature, 2. supernaturalis DEI ex alto illuminatio, & 3. institutio Danielis traditione patrum ad ipsos

ipſos derivata, cum adjunctâ Prophetarum lectio-
ne, ſi qui ad eorum manus pervenerint.

XXII. Hi impulſi Hieroſolymam veniunt, quæ-
rentes id, quod Iudæi putabant non incognitum,
ubi natus eſſet rex ille, (ut articulus indicat)
Judæorum, tamdiu promiſſus & expectatus,
quod audiens Herodes tanquam amulus con-
tremuit, timebat enim ne à nato rege vel ipſe re-
gno pelleretur, vel filij ſucceſſione privarentur.

Neg³ tantum rex, ſed & tota Hieroſolyma
cum eo turbata eſt, aut timore forſitan Roma-
norum, aut quod metuerent, ne forte Herodes ira-
tus Iudaico regi genus ejus vexaret. Nam quem-
admodum certantibus ventis mare concu-
ritur, ſic regibus adverſantibus ſibi, popu-
lus regni vexatur, inquit autor oper. imp. in

Matth. Nihilò tamen minus ſibi ac rebus ſuis con-
ſulti fore putabat rex, exquirere locum nati-
tati hujus regis præſinitum: convocans itaq; con-
cilium quæſtionem proponit Pontificibus ac ſcri-
bis, ubi Chriſtus eſſet naſciturus, qui licet verita-
tis inimici, pro veritate coguntur legere literas, &

Prophetiam de Chriſto neſcientibus interpretari,
reſpondent itaq; locum fore civitatem Bethlehẽm:
Voluit DEUS, inquit Auguſtinus, hoc à Ju-
dæis inquiri, ut dum oſtendunt, in quem
non credunt, ipſâ ſuâ demonſtratione
damnentur.

XXIII. Obiter hic notetur forma conciliorum in
Eccleſia Iſraelitica: Herodes utpote magiſtratus
ſupre-

Hrm. 2.

Mich. 5, 2.

Ser. de di-
verſis 67.

2. Par. 30, 1.

2. Reg. 23, 1.

Supremus exemplo Ezechia & Iosia convocat Pontifices & Scribas, tanquam capita ministerij Ecclesiastici, ipsi quoque proponit questionem, quam non auctoritate prætaria, neque ex suo cerebro, sed ex verbo DEI definiunt, & quidem monstrato ejus loco. Utinam semper in Ecclesia ad exemplum hujus instituta fuissent, concilia minus litigij foret, inter nos & Pontificios, soli Papæ omnimodam attribuentes auctoritatem & jurisdictionem, majorque quotidie veritati fieret accessio.

De Adoratione.

Calv. in
Evangel.

Can. 3.

XXIV. Peracto concilio Magos ad se vocari jubet Herodes, & locum ipsis indicat, quo nuncio leti ac alacres in Bethlehem venerunt, & intrantes domum invenerunt puerum cum Maria matre ejus, posttratiq; adoraverunt eum. Adoratio hæc non fuit merè politica, ut cum Calvino statuunt ejus affectus, sed simul religiosa: nondum enim amplius lateat Magos, puerum hunc non hominem solum, sed & naturâ DEum esse, proinde non quasi homini tantum, sed etiam DEO auctori omnium supplicarunt bonorum. Videat itaq; Lambert. Danæus, quo pacto sese ab hac impietate voluerit vindicare, quando inquit, carnem Christi simpliciter, non esse obiectum veræ adorationis, imò maledictum pronunciat, qui carnem Christi quantumvis in unione consideratam, adoraret. Nobis sanctior est sacræ Scripturæ autoritas. Philip. 2, 9. & unanims Patrum consensus: Cyrillus Synodusque Ephesina in h. m. Si quis audet dicere,

dicere, assumptum hominem coadorandum DEO
 verbo, ac non potius unâ adoratione veneratur
 Immanuel, unamq; glorificationem ei depen-
 dit, secundum quod verbū caro factum est, anathe-
 ma sit. Similia vide apud Athanasium (a),
 Chrysostomum (b), Augustinum (c), & Da-
 mascenum (d) & alios. (a) de in-
 carnat. (b)
 XXV. Ex more quoq; Patrie suae obrulerunt Magi hom. s. su-
 munera non vulgaria, sed quae in summâ apud per. Ep. ad
 ipsos erant existimatione, aurum videlicet. Tibus & Hebr. (c)
 Myrrham: nam non poterat quinquā reges Parthas serm. 58. de
 salutare sine munere, inquit Seneca Ep. 17. In his verb. Dom.
 autem mysticam quandam interpretationem non (d) de fide
 minus pie quam eleganter ostendunt Patres, quam orthod. lib.
 Poeta Christianus Juvencus hoc versu expressit; lib. 4. c. 3.

*Tbus, aurum, myrrham regiꝫ homi-
 niꝫ Deoꝫ*

Dona ferunt.

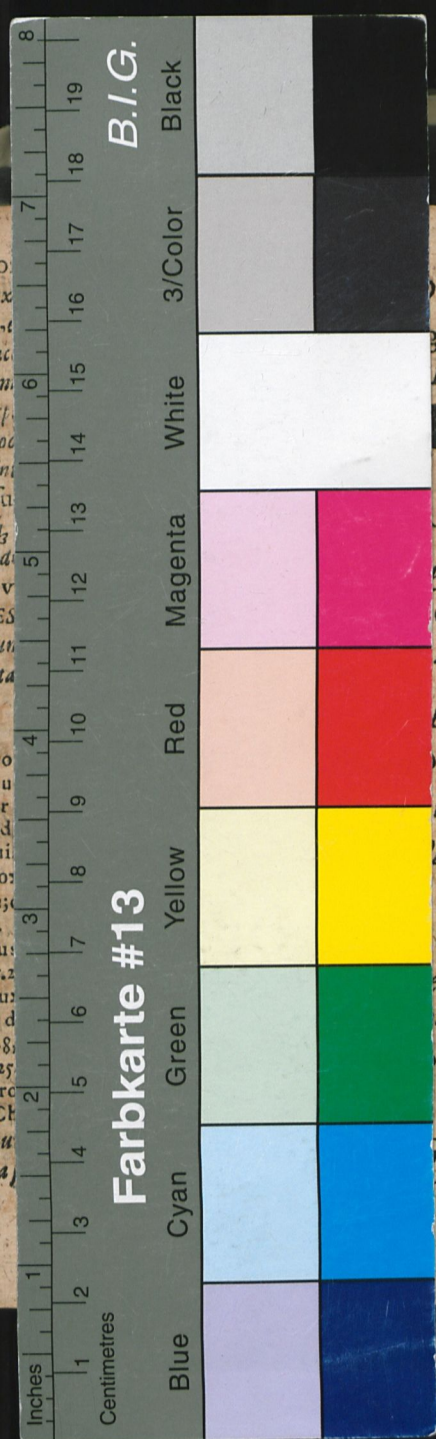
XXVI. Insignem nobis haec, quae hucusq; tracta- Medita-
 vimus, praebent meditationem practicam. i. de- tio pra-
 cemur, DEUM non tantum Judaeorum, sed ctica.
 & gentium esse DEUM: quamvis enim in pecu Rom. 3, 29.
 lium sibi elegerat populum Iudaicum, nulli etiam
 nationi taliter fecerit, simpliciter tamen gentes
 non rejectit, sed semper ex ijs quosdam ad Ecclesiae
 gregium vocavit, utpote, ex Edomitibus Job. (a), ex
 Midianitis Jethro (b), ex Moabitibus Ruth, Ca (a) Iob. 1.
 nanaus Rahab, Assyrijs Ninivitas, In N. T. vero (b) Exod.
 infi- 18.

infinita huius extant exempla, ut ita non immerito Christus vocetur Expectatio Gentium, Gen. 49. 10. & Lux gentium, Luc. 2. 32.

XXVII. 2. Exemplo horum Magorum omnem ex animis nostris excutiamus torporem, surgamus mane & queramus Dominum, & quemadmodum illi, nisi procul propriam regionem reliquissent, nequaquam Christum videre potuissent, sic nos quoque à terrenis negocijs & curis recedamus, longo itinere curramus, ut ipsam videre possimus: & sicut illis stella dux fuit ad Christum, sic nobis verbum DEI lucerna sit, & facem præferat viæ ad veritatem & vitam ducentis æternam: neque appareamus in conspectu Domini vacui, sed offeramus ipsi. nos ipsos in obsequia sancta carnem nostram crucifigendo, omnes animæ cupiditates divini amoris gladio abscindendo, & intellectum ac voluntatem ad res cœlestes & æternas elevando, 2. preces nostras odoramenta suavitatis, 3. facultates nostras, elargiendo ex ijs pauperibus, quantum fieri poterit.

XXIIX. 3. Invictum nobis argumentum est propria Iudæorum confessio, Melsiam dudum venisse, Certum enim est, civitatem Bethlehem, in qua ex Michea nasciturum Christum ostendunt, jam pridem funditus eversam & in cineres redactam, ac per consequens, impossibile esse, ut inde amplius expectari possit. Plura addere chartæ penuria vetat.

F I N I S.

OGIAS SACRÆ

gesima Septima,

De

TU MAGO.

CULTU AB

ÆSTITO.

nam

Θεανθρώπω

RÆSIDIO

ARIS MEISNERI

ol. D. & P. P.

io ad disputandum,

ponit.

ES CONRING

SIVS.

em 19. Junij, horis

idianis

orio minori.

BERGÆ

ormann excudebat,

Id. CXIX.